

Vraag 1

Geliefde Osho,

Het gebeurt steeds vaker dat ik alleen ben, en ik begin van deze stille ruimte te houden en te genieten. Maar er ontstaat ook angst: ik ben bang dat ik op deze manier contact met anderen ga verliezen en ik een vreemde word. Ik voel een verlangen die me naar u brengt, maar passie en verlangen om verliefd te worden schijnt er niet meer te zijn.

Mijn geliefde meester, kunt u me alstublieft vertellen wat er gebeurt? Heb ik het juist of ga ik verkeerd?

Shantam Arjun, de vraag die jij gesteld hebt werpt veel betekenisvolle vragen op die nuttig zijn voor iedereen. Jij vraagt, *“Het gebeurt steeds meer dat ik alleen ben, en ik begin van deze stille ruimte te houden en te genieten. Maar er ontstaat ook angst: ik ben bang dat ik op deze manier contact met anderen ga verliezen en ik een vreemde word.”*

Een sannyasin zijn is een vreemdeling zijn. Een sannyasin zijn is een buitenstaander zijn.

Je behoort niet langer tot de massa; je hebt het pad van een leeuw gekozen, het alleen zijn, in plaats van het pad van een schaap, het altijd in de massa zijn. Nu het bij jou aan het gebeuren is, dat je van jouw alleen zijn begint te houden, komt er ook een angst op dat je een vreemde kunt worden; je kunt contact met anderen verliezen.

Heb je er ook over nagedacht wat je hebt gewonnen door contact met anderen. Wat is het eind resultaat van het in de massa zijn, behalve ellende, angst, smart? Wat is de bijdrage van de menigte aan jou geweest? Ja, het heeft je hebzucht gegeven, het heeft je geweld gegeven, het heeft je ambitie gegeven, die allemaal lelijk zijn. Het heeft je zelfhaat gegeven, het heeft je een constant verlangen naar de toekomst gegeven – maar dat is een strategie om jou uit het heden weg te halen.

En onthoud, jouw verlangen naar de toekomst gaat nooit vervuld worden. Alle vervulling is in het heden. En de enige mensen die iets waardevols hebben bereikt zijn de mensen die de moed hebben om vreemden te zijn.

Er is zeker wat vrees in het begin, omdat hoe meer je een vreemde wordt, des te meer word je veroordeeld; hoe meer je een vreemdeling wordt, des te meer voel jij je zonder enige ondersteuning. Je werd altijd gesteund en je bent vergeten dat je op jezelf kunt staan; je hebt helemaal geen steun nodig. In feite heeft alle steun je kreupel gemaakt. Als een kind ondersteund wordt, vanaf het begin wordt gedragen, zal het nooit leren om zelf te lopen.

Een vreemde zijn houdt in dat je alles hebt laten vallen wat je in het verleden als erfenis is gegeven. Die erfenis heeft niets moois in zich; het is vol bloedvergieten, oorlogen, haat. Er is voor jou in de erfenis niets waarover je blij kunt zijn. Als je alert bent – en jouw alleen zijn kan niet anders dan je wel erg alert maken – zul je in staat zijn in te zien dat je allerlei rommel mee hebt gedragen die jou door de oudere generatie is gegeven. Er is niets van enige waarde, want iets van enige waarde moet ontdekt worden door jou zelf. Het kan jou niet door iemand anders uit de massa worden gegeven, het denkbeeld is erg sterk dat je kennis van anderen kunt winnen; dat je wijs kunt worden van het advies van anderen; dat je religieus kunt worden door in anderen te geloven; dat je spiritueel kunt worden als je gehoorzaam bent aan de geboden van God. Maar het zijn altijd anderen waar je naar moet opkijken. Jijzelf bent absoluut waardeloos; iets van waarde zal jou slechts door anderen overkomen. Dit idee heeft zich verspreid en iedereen is door dit idee vergiftigd. Dat is de vrees als je een klein voetpad neemt en de hoofdweg achterlaat.

Ze zeggen – of zeiden in het verleden, maar het is niet langer relevant – dat alle wegen naar Rome leiden. Maar niet alle voetpaden – elk voetpad is een eigen weg, naar zijn eigen bestemming. Nu zijn zelfs de wegen in opstand gekomen; ze zijn Rome compleet vergeten. Het is erg zeldzaam dat er een oude rottige weg nog naar het Vaticaan gaat.

De angst is natuurlijk, maar moet je achter je laten. Je door vrees te laten meeslepen zal erg onintelligent zijn.

Ten tweede, ervaring laat in het begin zien dat je, door het alleen zijn in je eigen stilte van het hart, voelt dat je contact met anderen verliest. Maar zie je mij niet? Kun je iemand vinden die meer een buitenstaander en een vreemdeling is in de hele wereld? Ja, ik heb contact met allerlei idioten verloren; nu heb ik alleen contact met hen die dorstig zijn en zij die intelligent zijn en zij die wensen zich tot spirituele wezens te ontwikkelen. Nu heeft deze commune van vrienden en reisgenoten een heel andere betekenis dan in de massa zijn.

De massa vergruizelt jouw individualiteit, vernietigt jouw vrijheid, vernedert je tot zo'n punt dat jij jezelf begint te haten in plaats van lief te hebben. De maatschappij is gedomineerd door een verkeerde psychologie. Het lijkt logisch maar is niet psychologisch. En logica is door de mens gemaakt; psychologie is niet iets door mensen gemaakt.

De logica achter het vernederen van elk individu tot zo'n punt dat hij zichzelf niet meer kan liefhebben, houdt in dat als je van jezelf houdt, hoe kun je dan van anderen houden? En de maatschappij en de familie, en de natie en het geloof – iedereen is erin geïnteresseerd dat jij anderen liefhebt. Houd van je vrouw, houd van je kinderen, houd van je ouders, houd van je leraren, houd van iedereen behalve van jezelf. Het is een eenvoudige logica – dat als je van jezelf houdt, zul je niet zoveel om je vrouw of man of de kinderen of de ouders of de priester geven.

Deze angst heeft de mensheid duizenden jaren gedomineerd. Maar deze angst was absoluut verkeerd want het heeft niet gecreëerd wat zij dachten. Het is een eenvoudig psychologisch feit dat een mens die niet van zichzelf kan houden niemand anders kan lief hebben. Maar dat is niet logisch, dat is een psychologische waarheid. Als je niet van jezelf kunt houden, ken je zelfs de smaak van liefde niet of wat liefde inhoudt.

Maar je kunt het pretenderen: je houdt van je kinderen, je houdt van je vrouw, je houdt van je man, je houdt van je ouders – maar het is allemaal een voorwendsel. Als zoveel mensen in de wereld liefdevol waren, waar komt oorlog dan vandaan? Waar komt dan allerlei soort geweld voortdurend vandaan? Van waar steekt de haat op als iedereen zo liefdevol is?

Je moet van je kinderen houden, je vrouw, je echtgenoot, je ouders, je priesters, ouderen, burens – er zijn zelfs leraren zoals Jezus die zegt dat je van je vijanden moet houden. Maar houd niet van jezelf! Deze vreemde logica heeft precies jouw wortels van liefhebben vernietigd.

Ik zeg tegen je: eerst en voor alles, houd van jezelf. En als je van jezelf kunt houden, zullen anderen jouw liefde erg natuurlijk beginnen te ontvangen, zonder enige pretenties, erg spontaan. Een mens vol liefde begint spoedig van liefde te overstromen. Je kunt jouw liefde niet bevatten in de kleine ruimte die je binnenin je hebt; jouw liefde is veel groter dan jij bent. Jouw liefde kan de hele aarde vullen. Liefde van een enkel mens kan het hele universum vullen. Het is zo onmetelijk dat je het kunt blijven delen met iedereen.

Maar als juist je bron gesloten blijft, dan is alles wat er overblijft het pretenderen. Iedereen pretendeert; vandaar dat er zo veel over liefde gesproken wordt, zoveel poëzie, zoveel literatuur. En als je om je heen kijkt, vind je nergens liefde, je komt haar niet tegen.

Ik wens dat het hele universum een liefdevol, zich verheugend universum zal zijn. Maar ik zie waar de mensheid heeft gefaald, waar de leraren, boodschappers van God en redders, een verkeerde weg hebben genomen. Ze hebben naar logica geluisterd en ze zijn vergeten dat logica een absoluut door mensen gemaakt iets is; het heeft niets met jouw natuur te maken. De natuur voelt geen verplichting om logische conclusies te vervullen. Als jouw natuur gehoord kan worden, zal het iets eenvoudigs zijn om te begrijpen.

Houd van jezelf, zodat al jouw liefdesbronnen zich openen, alle blokkades verwijderd zijn. En als je jezelf kunt liefhebben – met al jouw foutjes, met al jouw zwakheden, met al jouw vergissingen – kun je iedereen ter wereld liefhebben. Je zult enorme compassie en begrip hebben, omdat jij dezelfde fouten begaat, jouw vergissingen zijn dezelfde, jouw zwakheden zijn dezelfde.

De mensen die nooit van zichzelf gehouden hebben zijn nooit met zichzelf in contact gekomen. Ja, ze zijn in contact met anderen, maar het is een erg vreemde situatie: als je niet met jezelf in contact

bent, hoe kun je dan in contact zijn met anderen? Wie gaat er in contact zijn met anderen? Wie ben jij?

Daar weet je het antwoord eenvoudig niet op. Je weet dat je contact met jouw vriend hebt, je hebt contact met je kinderen, je hebt contact met je moeder – maar wie ben jij? En hetzelfde is het geval met je moeder, jouw vriend, jouw kinderen – zij weten niet wie ze zijn. Niemand weet wie hij is, en iedereen is in contact met ieder ander. Kun jij je een grotere krankzinnigheid indenken dan deze situatie? Als je eenmaal een buitenstaander wordt, blijvend, gevestigd, zul je verbaasd staan dat echte contacten nu gaan beginnen, omdat je nu in contact bent met je eigen wezen. Je hebt zo'n magnetische aantrekking dat zij die zoeken, zij die op zoek zijn, zij die verlangen dat er iets in hun leven gebeurt – zij die niet een leeg en zinloos leven wensen te leven, in contact met jou zullen beginnen te komen.

Dit contact zal een grote betekenis hebben. Je zult elkaar vervullen zonder de ander te vernietigen. Je zult liefdevol zijn maar niet bezitterig. Je zult helpen maar geen slaven maken. Je zult ondersteunen – maar niet uitbuiten; gewoon uit liefde, vriendelijkheid, vanuit je begrip, zal het juist zijn wat er gebeurt.

Natuurlijk zul je geen deel van de grote wereld van achtergebleven mensen zijn wiens geestelijke leeftijd niet meer dan veertien jaar is. Dat is genoeg om postbode of stationschef of president te zijn – alles wat onbelangrijk is. Ik zie geen verschil tussen een stationschef en een president van een land: het zijn allebei kleine vliegen die pretenderen iets groots te zijn. Je zult niet in contact zijn met deze psychologisch achtergebleven mensen, maar je zult in contact komen met echte, authentieke, intelligente, liefhebbende menselijke wezens die begrip hebben, die compassie hebben. En omdat ze van zichzelf kunnen houden, kunnen ze ook van jou houden.

Mijn ervaring, Arjun, is erg verschillend. Zodra de blindheid verdween, het ogenblik dat ik mijn eigen wezen vond, kon ik niet geloven hoe mensen naar me toe begonnen te komen. Ik had nergens in een krant geadverteerd, en plotseling, wandelend op straat, hield iemand mij staande, een beetje verlegen om een volslagen vreemde aan te houden. Hij zei dan, "Iets in je maakt dat ik vriendelijk tegen je wil zijn." Ik zei dan, "Hoeveel vrienden kan ik aan?"

Een van de vrienden zorgde voor een bungalow voor me. Het was groot genoeg, maar spoedig was het voortdurend vol gasten die van ver weg kwamen. Ik zei tegen die vriend, "Er moet iets gebeuren want we hebben geen ruimte genoeg." Ik heb mijn hele leven gebrek aan ruimte geleden, en ik lijd er nog steeds aan. Een paar sannyasins zijn voortdurend op zoek naar meer ruimte, want er komen meer mensen, ze dreigen te komen!

Ik heb mezelf nooit een vreemde gevoeld. Integendeel, ik heb mensen gevonden die op dezelfde golflengte zijn. Ik heb mensen gevonden die gevuld zijn met dezelfde muziek. Langzaam begonnen mensen van buiten India te komen, en misschien is dit de enige bijeenkomst in de wereld die zijn broeders en zusters in elk land heeft.

En toch is er geen kerk, geen dogma, geen geloofssysteem. Wat houdt al deze mensen bij elkaar? Ik beloof je geen hemel of paradijs, en ik dreig ook niet met enige hel dat "als je niet in me gelooft, pas dan op voor eeuwige duisternis en helle vuur." Noch maak ik je bang, noch maak ik je begerig naar de pleziertjes van de hemel. Ik beloof je helemaal niets; in feite neem ik alle beloften die anderen je hebben gegeven van je af.

Waarom is deze kleine commune van vrienden een internationale commune geworden? Ik voel dat je niet lang een vreemde of buitenstaander zult blijven als je authentiek van jou alleen zijn geniet en de schoonheid die je besproeit als je een zuivere stilte en niets anders bent, en de bloemen die bloeien in die lente van het alleen zijn. Je zult voor het eerst die mensen vinden waar je bij hoort. Het zal niet veel moeite van jou kant vergen om naar hen te zoeken. Het is erg moeilijk om te zoeken, maar als jij gewoon in jouw stilte blijft, zal jouw stilte luider gehoord worden dan welk lawaai ook. Jouw liefde zal beginnen uit te stralen, en zijn net uitspreiden, mensen aantrekken zonder dat ze zelfs volledig bewust zijn waarheen ze gaan en waarvoor. Ze zullen het zich pas realiseren als ze zijn

aangekomen en deel geworden zijn van deze grote karavaan. Wat er met jou is aan het gebeuren, is een van de grootste dingen die een persoon kan overkomen.

Je zegt, "Ik voel een verlangen wat me naar u brengt." Hetzelfde verlangen zal door velen worden gevoeld, die hen naar jou zullen brengen net zoals een verlangen jou naar mij heeft gebracht. Leer hier van. Ik heb je niets te geven. Ik kan je geen direct contact met God geven, omdat wat mij betreft er geen God is, en er geen hemel en geen hel is. Dat is hoe ik alle geloven ontmantel die in het verleden aan je gegeven zijn. Ik wens dat je zonder geloof bent, zonder beloften, zonder toekomst, zonder verleden – en enkel geniet van het moment in zijn volheid.

Dit is jouw moment, net zoals het mijn moment is. En als we in ons verheugen elkaar ontmoeten, creëert het geen gebondenheid. Als we in ons totale beleven van het nu onszelf in diepe liefde bevinden, in intense vriendelijkheid, creëert het geen ketenen, het maakt geen enkele binding; het heeft niets van doen met het volgende ogenblik. Dit ogenblik, totaal en intens geleefd, wordt bijna gelijk aan de eeuwigheid. Het is zichzelf genoeg.

Je zegt, "Maar een passie en verlangen om op iemand verliefd te worden schijnt niet meer aanwezig te zijn." Als je eenmaal iets van een hogere kwaliteit geproefd hebt, is het gewoon natuurlijk dat dingen van lagere kwaliteit je niet meer aantrekken. Als een verlangen in je is ontstaan om dichterbij mij te komen... kun je er nu niet meer aan denken om jouw oude passies en verlangens en liefdesavonturen te continueren, waarvan je altijd dacht dat ze geweldig waren. Nu heb je de grootste mogelijke liefdesrelatie.

Zulke relaties zullen steeds meer gebeuren. Je zult op een totaal ander niveau van bewustzijn leven, en lagere niveaus zullen ver achter gelaten worden. Maar jij bent geen verliezer, jij bent een winnaar. Jij bent aan het groeien.

Je maakt je zorgen of je het juist hebt of je verkeerd gaat. Voor zover het de massa betreft, ben je niet juist, kun je nooit juist zijn, en ga je zeker verkeerd. Dat zal het oordeel van de massa zijn. Omdat jij de massa hebt verlaten, hun geschriften, hun religies, hun ideologieën, behoort je niet tot hen, natuurlijk ben je volgens hen niet juist, kun je niet juist zijn, en ben je zeker verkeerd gegaan.

Maar volgens mij ben je heel juist verkeerd gegaan. Niets kon meer juist zijn geweest dan het van de massa weggaan.

Een arts die in een psychiatrische instelling werkte kreeg een lekke band op het parkeerterrein, en toen hij het wiel eraf haalde liet hij de moeren in het riool vallen. Hij wist zich daar geen raad mee toen een van de inwoners naar hem kwam en tegen hem zei dat hij van elk wiel een moer moest nemen, dat zou genoeg zijn om naar een garage te komen.

De arts was onder de indruk en zei, "Dat is slim bedacht van jou, jongeman. Waarom zit jij hier?"

De man antwoordde, "Ik ben wel gek, maar niet dom."

Het is hier helemaal in orde om gek te zijn, maar niet dom. Deze plek is voor allerlei soorten gekke mensen, omdat ze juist de crème van de mensheid zijn. Maar deze plek is niet voor halve garen, niet voor domme idioten. Jij bent wel degelijk van de massa weg gegaan, maar je hebt jouw mensen hier gevonden. Ik denk geen enkel moment dat er voorbij jullie een wereld is. Jullie zijn mijn wereld.

Ik ben helemaal vergeten wat er in de wereld gebeurt – of hij nog bestaat of niet, of de derde wereldoorlog is geweest of nog moet komen. Ik ben niet geïnteresseerd in dat alles; ik ben alleen geïnteresseerd in mijn mensen met wie ik een synchroniciteit voel, dezelfde hartslag.

En als je eenmaal dezelfde hartslag voelt met deze mooie mensen die hier zijn en overal ter wereld, zul jij je niet eenzaam voelen. Je zult zeker alleen blijven, maar je zult je nooit eenzaam voelen. Je zult een vreemde voor de wereld blijven, maar ik heb allerlei soorten vreemdelingen verzameld, je zult hier geen vreemdeling zijn.

Hier is iedereen een vreemde, iedereen is een buitenstaander. Niemand van mijn mensen zal jou veroordelen, niemand zal zeggen dat je waardeloos bent. Je zult geliefd en gerespecteerd worden zoals je bent, niet zoals je zou moeten zijn. Het 'iets moeten' hebben we laten vallen; we leven in het

existentiële en het werkelijke. We staan er niet op dat "eerst moet jij volgens mijn ideaal zijn en dan zal ik van je houden." Eens toen ik een kind was zei mijn vader tegen me, "Als jij niet de religie van onze familie volgt, die onze voorouders duizenden jaren lang gevolgd hebben, zul je mijn liefde niet krijgen."

Ik zei, "Als er een voorwaarde is, dan houd je van je voorouders, je houdt van je religie, je houdt van je idealen, moraliteiten – maar je houdt niet van mij. Als jouw liefde niet zonder voorwaarden is, dan is het geen liefde, en als het niet onvoorwaardelijk is ga ik het niet accepteren. Denk niet dat jij het alleen bent die in de situatie zit van mij lief te hebben; ik heb er ook een deel in. Ik kan haar weigeren. Als ik zelfs maar een kleine voorwaarde erachter zie, ben ik de laatste persoon om haar te accepteren. Ik kan zonder jouw liefde leven, maar ik kan geen liefde accepteren waar een voorwaarde aan zit. Dat is helemaal geen liefde."

De hele dag moet hij er over nagedacht hebben. Toen ik 's avonds ging slapen kwam hij en hij zei, "Het spijt me, Ik begrijp wat je zei. Misschien was ik gewoon bezig mijn idealen aan jou op te dringen in de naam van liefde."

Hoe kan liefde idealen opdringen aan wie ook? Liefde accepteert jou zoals je bent; er is geen reden om iemand anders te zijn. Ik noem een plaats pas heilig waar liefde onvoorwaardelijk is, gedeeld wordt zonder er iets voor terug te vragen, zelfs niet op een subtiele manier.

Dus, Arjun, maak je geen zorgen. Je kunt een beetje gek zijn, dat is absoluut acceptabel, liefdevol, want een mens die niet een beetje gek is, is zo'n houten Klaas. Hij heeft geen enkel elan.

Nu is mijn Veeresh hier, hij verbergt zichzelf, dit is het gekke type mens waar ik het over heb. Hij heeft me overal op mijn wereldtour gevolgd, maar altijd verborgen, gewoon zo. Hij heeft niet eens het verlangen om herkend te worden van – "Ik heb je overal rondom de wereld gevolgd" – maar een zuivere liefde. Hij blijft in Europa voor me werken, op elke mogelijke manier doet hij wat hij kan doen. Hij stopt zijn hele energie erin en als hij hier komt – en hij zou hier elke dag willen komen – verbergt hij zich.

Dat is hoe onvoorwaardelijke liefde is. Het is genoeg dat ik in zijn ogen heb gekeken. Het is genoeg... Als ik hem een enkele keer te pakken krijg is hij vervuld, hij is tevreden dat ik hem herkend heb. Ik herinner me hem – dat is genoeg.

Je kunt niet iets onverwachts verwachten van iemand die helemaal niet een beetje gek is, die geen kleur heeft, geen sappigheid. Hij is gewoon een doorsnee zakenman type – niet een dichter, niet een schilder, niet een zanger, niet een musicus, niet een danser, niet een mediterende. Die dingen zijn gesloten voor jouw zogenaamde normale, nuchtere, respectabele mensen van de maatschappij. Deze respectabele mensen hebben helemaal niets aan de wereld bijgedragen om het mooier te maken, alleen de mensen die gek genoemd werden door hun tijdgenoten zijn creatieve mensen geweest, degenen die iets bijgedragen hebben. De hele evolutie hangt van hen af.

Denk eens even aan de eerste aap die uit de bomen sprong en een mens werd.... Wat denk je dat andere apen van hem gevonden zouden hebben? "Kijk naar die gekkerd – is dat de manier om aap te zijn? Op twee benen staan, op de grond? Een buitenstaander, een vreemdeling..." Ze moeten allemaal gelachen hebben en er erg van genoten hebben dat deze kerel gek is geworden, en er moet eeuwenlang door de apen over gesproken zijn, van generatie op generatie. Misschien praten ze er nog steeds over – dat gewoon een gekke aap vijf miljard gekke apen op de aarde heeft gecreëerd.

Mensen zoals Gautam Boeddha of Socrates of Pythagoras of Jezus zijn allemaal buitenstaanders en vreemdelingen voor hun tijdgenoten. Ze worden allemaal gezien als een beetje buitensporig, een beetje excentriek. En omdat de menigte, de meerderheid er is... en zij schrijven de geschiedenisboeken. Ze hebben het niet over de authentieke bijdragers, ze hebben het over destructieve mensen. De hele geschiedenis is vol van lieden als Adolf Hitler, Benito Mussolini, Joseph Stalin.

Heel zelden zul je in de voetnoten iets vinden over Pythagoras, Heraclitus, Plotinus, Kabir – misschien niet eens in de voetnoten. En dit zijn de echte mensen die geleefd hebben, die hebben liefgehad en die zoveel menselijkheid, zoveel bewustzijn hebben gecreëerd als mogelijk is door een enkel individu.

Verheug je erop een vreemde te zijn, verheug je in een buitenstaander te zijn. Dat is jouw weg naar Satyam, Shivam, Sundaram. Dat is de manier die jou brengt naar de waarheid, en het goddelijke, en de enorme pracht en schoonheid die dan vanzelf volgt.

Vraag 2

Geliefde Osho,

De lezingen niet meegeteld, is twintig minuten meditatie per dag dan genoeg voor mij op mijn pad en om me te leiden naar de ervaring van satyam, shivam, sundaram waar u ons naar wijst?

Vimal, ten eerste kan niet toegestaan worden dat je de lezingen niet meetelt, want jouw meditatie kunnen niet plaatsvinden zonder deze lezingen. Deze lezingen zijn de fundering van jouw meditatie. Ik ben wel gek maar niet zo gek dat ik vier uur per dag zou blijven spreken als het jou niet in meditatie helpt! Denk je dat ik probeer om je van meditatie af te leiden?

En verder ben je zo'n vrek, Vimal. Ik had nooit gedacht dat je zo schraperig was dat slechts twintig minuten in vierentwintig uur... zelfs niet eens vierentwintig minuten!

Je hebt mijn fundamentele standpunt compleet gemist. Ik wil niet dat je aan meditatie denkt in limieten; ik wil dat meditatie jouw hele leven wordt. In het verleden is dit een van de dwalingen geweest: je mediteert twintig minuten, of je mediteert drie keer per dag, je mediteert vijf keer per dag – verschillende religies, maar het basis idee is dat een paar minuten elke dag aan meditatie moeten worden gegeven.

En wat doe je in de resterende tijd? Wat je ook zult winnen in twintig minuten... wat ga je doen in de resterende drie en twintig uur en veertig minuten? Iets anti-meditatiefs, en natuurlijk zullen jouw twintig minuten het onderspit delven. De vijanden zijn te sterk, en jij geeft te veel elan en energie aan de vijanden en slechts twintig minuten aan meditatie. Nee, meditatie in het verleden is niet in staat geweest om rebellie in de wereld te brengen vanwege deze dwalingen.

Deze misvattingen zijn de redenen geweest dat ik vanaf een totaal andere standpunt naar meditatie wil kijken. Je kunt twintig of veertig minuten lang meditatie leren – leren is een ding – maar dan moet je met je meedragen wat je dag in dag uit geleerd hebt. Meditatie moet net zoals je hartslag worden. Je kunt niet zeggen, "Is het genoeg Osho, om elk dag twintig minuten te ademen?" – dan zal de volgende dag nooit komen. Zelfs wanneer je slaapt ga je door met ademen. De natuur heeft de essentiële functies van jouw lichaam en leven niet in jouw handen gelaten. De natuur heeft je niet vertrouwd, want als ademen in jouw handen was geweest zou je beginnen te denken hoe veel je moet ademen en of het wel goed is om te ademen terwijl je slaapt. Het lijkt wel een beetje gek om twee dingen tegelijk te doen – slapen en ademen. Ademen lijkt wel een soort verstoring voor slaap te zijn. Maar dan zal slaap eeuwig zijn!

Jouw hartslag, jouw bloedcirculatie zijn niet onder jouw controle. De natuur heeft alles wat essentieel is in eigen hand gehouden. Jij bent niet te vertrouwen; je kunt vergeten, en dan is er zelfs geen tijd om te zeggen, "Het spijt me, ik ben vergeten te ademen. Geef me nog een extra kans!" Zelfs die mogelijkheid is er niet.

Maar meditatie maakt geen deel uit van jouw biologie, jouw psychologie, jouw chemie; het is geen deel van het gewone natuurlijke stromen. Als je alleen maar voor altijd een menselijk wezen wilt blijven, kun je daar blijven. De natuur is op het punt van evolutie gekomen waar meer dan dat niet nodig is: je bent perfect in staat om kinderen te produceren en dat is genoeg. Jij zult sterven, jouw kinderen gaan verder. Jouw kinderen zullen dezelfde stommiteiten voortzetten die jij deed. Sommige mensen zullen in een kerkgenootschap gaan, naar de kerk, sommige andere idioten zullen preken geven, en het zal allemaal doorgaan – maak je geen zorgen

De natuur heeft een punt bereikt waarop je nu niet kunt groeien, tenzij je individuele verantwoordelijkheid neemt. Meer dan dit kan de natuur niet doen. Ze heeft genoeg gedaan. Ze heeft je het leven gegeven, ze heeft jou de gelegenheid gegeven. Hoe je die nu gebruikt, dat is aan jou overgelaten.

Meditatie is jouw vrijheid, niet een biologische noodzakelijkheid. Je kunt in een zekere tijdsperiode elke dag de meditatie krachtiger maken, het sterker maken – maar draag de fleur ervan de hele dag mee.

Ten eerste, als je wakker bent – zodra je ontwaakt, pak onmiddellijk de draad op van alert en bewust te blijven, want dat is het meest kostbare ogenblik om de draad van bewustzijn te pakken. Vele malen zul je het in de loop van de dag vergeten – maar zodra je het herinnert, begin onmiddellijk alert te zijn. Voel nooit berouw, “Mijn God, ik vergat het weer!”

In mijn leer is er geen plaats voor enig berouw. Wat er ook is gebeurd, het is nu niet nodig om er tijd aan te verspillen. Pak opnieuw de draad van bewustzijn op. Langzaamaan zul je in staat zijn om de hele dag alert te zijn – een onderstroom van bewustzijn in elke handeling, in elke beweging, in alles wat je doet, of niet doet. Iets zal er voortdurend onder golven.

Zelfs wanneer je gaat slapen, laat de draad pas op het laatste ogenblik los als je niets meer kunt doen omdat je in slaap valt. Wat het laatste ding ook is voordat je in slaap valt zal het eerste ding zijn als je wakker wordt. Probeer het. Elk klein experiment zal genoeg zijn om het te bewijzen.

Herhaal jouw naam terwijl je in slaap valt: half wakker, half in slaap, ga door met herhalen, “Vimal, Vimal, Vimal.” Langzaamaan zul je het herhalen vergeten, want de slaap zal sterker worden en de draad zal verloren gaan. Hij is alleen maar weg omdat je in slaap bent, maar diep onder jouw slaap gaat hij door. Vandaar dat in de ochtend het eerste wat je zult herinneren als je wakker wordt en je gewoon om je heen kijkt is: “Vimal, Vimal.” Je zult verbaasd zijn: Waarom? Wat is er gebeurd? Je hebt acht uur geslapen, maar er is een onderstroom geweest.

En als de dingen intenser en meer helder worden, kun je zelfs in je slaap herinneren dat je in slaap bent. Slaap wordt bijna een psychologisch iets en jouw geest, jouw wezen, wordt een vlam van bewustzijn, gescheiden ervan. Het verstoort jouw slaap niet; het maakt jouw slaap gewoon erg licht. Hij is niet meer de slaap van de oude dagen, dat als je huis in brand is je doorging met slapen—dat was bijna als een coma, je was zo onbewust.

Jouw slaap zal dun worden, een erg lichte laag, en jij zult van binnen alert blijven. Net zoals het alert in de dag is geweest, zal het zelfs nog meer alert in de nacht zijn, ten slotte, omdat je zo stil bent, zo ontspannen. De hele hinder van de wereld zal compleet stil worden.

Patanjali, de eerste man in de wereld die over meditatie schrijft, zegt dat meditatie bijna is als droomloze slaap, maar met een verschil. In droomloze slaap ben je niet bewust; in samadhi, in de ultieme staat van meditatie, is er een klein verschil – jij bent bewust.

Vimal, je kunt doorgaan met te leren, het twintig minuten elke dag verfrissen voor meer energie en meer geworteld zijn – maar wees er niet tevreden mee dat dit genoeg is. Dat is hoe de hele mensheid heeft gefaald. Ofschoon de hele mensheid het op een of andere manier heeft geprobeerd, zijn zo weinig mensen erin geslaagd, dat langzaamaan veel mensen zelfs gestopt zijn om het te proberen, want succes lijkt zo ver weg. Maar de reden is dat enkel twintig of tien minuten niet genoeg zijn. Ik kan begrijpen dat je veel dingen te doen hebt. Vind dus de tijd – maar die tijd is niet meditatie; die tijd is alleen maar om je te verfrissen, en dan zul je opnieuw weer gaan werken, geld verdienen, je baan en duizend en een dingen. Wees alleen maar alert of het er nog steeds van binnen is of dat het verdwenen is.

Deze continuïteit wordt een slinger van vierentwintig uur. Pas dan, Vimal, zul je in staat zijn satyam, shivam, sundaram te ervaren – niet eerder.

Een leeuw hield wandelend door de jungle een stemming om te beslissen wie de grootste was van de wilde dieren. Toe hij een nijlpaard zag, vroeg hij, “Wie is de koning van de jungle?”

“Dat bent u,” zei het nijlpaard.

Vervolgens kwam hij een giraf tegen. “Wie is de koning van de jungle?” informeerde hij.

“Dat bent u,” zei de giraf.

Vervolgens kwam hij een olifant tegen. Hij gaf hem een flinke duw tegen de knie en zei, “En wie is de koning van de jungle?”

De olifant nam hem op zijn slurf en slingerde hem tegen de boom. Toen de leeuw naar beneden gleed en zichzelf schoon wreef, zei hij, "Je hoeft niet zo boos te worden als je het goede antwoord niet weet."

Vimal, ongelukkigerwijs weet ik het goede antwoord wel. Ik zal niet boos op je worden, maar zal je zeker vertellen waar je fout zit en waar je goed zit. Ten eerste, bij mij in deze lezingen zitten is niets anders dan het creëren van meer en meer meditatie in jou. Ik spreek niet om je iets te leren; ik spreek om iets te creëren. Dit zijn geen lezingen; dit is gewoon een methode voor jou om stil te worden, want als jou verteld wordt om stil te worden zonder enige inspanning zal dat een groot probleem voor jou zijn.

Dat is wat zen meesters steeds tegen hun discipelen hebben gezegd: "Wees stil, maar zonder enige inspanning." Nu maak je het zo iets moeilijks voor hen. Geen enkele inspanning en stil zijn.... Als hij enige inspanning doet is hij verkeerd bezig – en er is geen manier om stil te zijn zonder enige moeite. Als het mogelijk was stil te zijn zonder enige inspanning zou er geen behoefte zijn geweest aan enige meester, er zou geen behoefte zijn geweest om meditatie te onderrichten. Mensen zouden stil zijn geworden zonder enige moeite. Ik ben zo diep mogelijk in de zen pogingen gegaan als maar mogelijk is. Ze hebben bijna veertien eeuwen lang gewerkt, sinds Bodhidharma. Ze zijn een van de grootste groepen in de wereld, totaal gewijd aan een enkel ding, en dat is meditatie. Er is geen ander experiment wat zo'n lange tijd ergens voortdurend is gedaan. Maar toch zijn er niet veel zen meesters.

Ja, er zijn meer meesters in de zen stroming dan in enige andere richting in de wereld, maar toch zijn het er erg weinig gerekend naar de mensen die eraan gewerkt hebben. Ik heb uitgezocht wat de fundamentele fout is geweest – en dit is de fundamentele fout. Vimal: deze zen meesters hebben hen het juiste ding verteld, maar niet op de juiste manier. Ik maak je bewust van stilte zonder enige inspanning van jouw kant. Mijn spreken is voor de eerste keer gebruikt als een strategie om stilte in jou te creëren.

Dit is geen leer, geen dogma, geen geloofsovertuiging; daarom kan ik zeggen dat ik de meest vrije mens ben die ooit heeft bestaan, voor zover het iets zeggen betreft. Ik kan mezelf honderd keer tegenspreken op dezelfde avond, omdat het geen speech is, dus hoeft het niet consistent te zijn. Het is iets totaal anders, en het zal tijd vergen voordat de wereld zal herkennen dat er een enorm verschillend experiment gaande was.

Gewoon in een moment, wanneer ik stil werd, word jij stil.... Wat er overbleef was enkel een puur wachten. Je doet geen enkele moeite, noch doe ik enige moeite. Ik geniet van het spreken. Het is geen inspanning.

Ik houd ervan je stil te zien. Ik houd ervan je te zien lachen. Ik houd ervan je te zien dansen. Maar in al deze activiteiten blijft de meditatie het fundamentele.

Dit is voor jullie allemaal, absoluut zonder enig verband met iets anders.

Hymie en Becky Goldberg zijn met hun teen zoon Herschel op vakantie in California. Herschel is aan het joggen op het strand, als hij ziet dat er iemand aan het verdrinken is niet ver van de kust. Hij stormt de branding in, trekt hij de man eruit. Tot zijn grote verrassing ziet hij dat het Ronald Reagan is. De president gaat in het zand zitten en als hij tenslotte bij adem is, zegt hij, "Jongeman, dat was echt een heldendaad wat je zojuist hebt gedaan. In zulke onzekere tijden als tegenwoordig, met de aandelenmarkt crash en de crash in het Midden Oosten, kan de wereld niet zonder mij. Zeg me jongen, als er iets is wat ik voor je kan doen, zeg het me dan."

Herschel denkt een minuut na, "Weet u, er is één ding."

"Noem het," dringt Reagan aan.

"Ik zou graag begraven worden met mijn surfplank op het Surfer's Paradijs strand, hier in California." zegt hij.

Het verzoek overvalt Ronald Reagan. "Ik begrijp het niet," zegt hij. "Zo te zien ben je volmaakt gezond."

“O ja, dat ben ik wel,” antwoordt Herschel. “Maar als mijn vader Hymie Goldberg erachter komt wie ik zojuist het leven heb gered, gaat hij me in één klap naar de andere wereld helpen!”

Oké, Maneesha?

Ja Osho.